

SZÉCSÉNYI HIRLAP

KEZELÉSI, TÁRSADALMI ÉS MEGGONDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN PENTEKEN.

ELŐFIZETESI ÁR:

Egész évre 8 korona. — Félévre 4 korona.
Egyed évre 2 korona.
Egyes szám ára 15 fillér.

Előfizetések a kiadóhivatalba küldendők.

Szerkesztőség és kiadóhivatal, Mátyás-út 565.

Kiadótulajdonos:

GLATTSTEIN ADOLF.

ELŐFIZETESI PÉNZEK,

reklámok és hirdetések a kiadóhivatalban
kiszámlázók

Nyitási költségek sorozatát 50 fillér

Hirdetések egyezség szerint.

Takarékpénztárak.

A takarékpénztárak múlt évi sáfárkodásairól a közel napokban számolnak be. A takarékpénztár, mint a legvilágosabb nemzeti érdeknek, a hitelügynek munkása, nemcsak a saját részvényeseinek, nemcsak a megtakarított pénzt gyümölcsözően kamatoztató betevőnek, hanem a közönségnek is számadással tartozik. Sáfárkodása a nemzet becsületébe vágó, mert valóban nem közömbös a nemzeti becsületre nézve, hogy takarékpénztáraink mily hűséggel, odaadással és gondossággal végzik közzörsé irányuló munkásságukat.

Még évek ezelőtt egy botrányos bankbukás szédületes lelkiismeretlenségről rántotta le a leplet és akkor mi hírlapírók, akiknek pedig nem igen volt elszórt betétünk és teljesen devalválódott papírunk, — jajveszékelésünk legjobban az állami ellenőrzés érdekében. Ma, ha tárgyilagossá akarunk lenni, azt kell mondanunk, hogy még a kisebb köznyelven elakított takarékpénztárak szörvénnyel, igazán néhány esetre zúgóródó zavarai is olyanok voltak, hogy a közérdek megsértésének nem tekinthetők. Még Angliában is van olyan eset, amilyen a szegedi és nagyváradai felszámolás és fizetéseképtelenség volt. És oly kevés jelenség merült fel a pénzügyvilágban, ami csak nem eléggé szabatosnak is látszik, hogy azt a bizalmat, melyet a jól ve-

zelett takarékpénztárak méltán érdemelnek, szinte kivételesen kiterjeszhetjük egész hitelügyünkre. Nagy tisztulás van a szípolozó szervezetek csöndes simulása óta; ezeknek az új végrehajtási novella — bála az égnek — meghozta hajliharagját. Ha még az eldugott falukban meghúzódó apró takarékpénztárak is beadnák a kulcsot, melyek leleplezési díjakkal és egyéb póttelítékekkel a törvényesen megengedett kamatot itt-ott a 12 százalékig is felhajtják, — rendezett hitelügyekről beszélhetnénk. Ott az alapítók csekélyisége, a drága visszirizálás, de leginkább a csekély forgalom következtében megdrágult adminisztrációval lehet menteni ez utóbbi sorozatú halárdig kapaszkodó hitelkiegészítést. De ha menteni próbálja ezzel valaki, mindjárt kiütök egyben, hogy azok nem szolgálnak közérdekű és egyetlen becsületlen feladatuk, leszámolni.

Szerencsére a hitelkereső közönségnek, a mi patriáknak mindazok, amiket eddigek megirtunk, nem vonatkoznak. Nálunk modern, üzletszerű és szolid alapon dolgozó, viszonyaink szerint elég jól fundált takarékpénztárak s hitelintézetek állanak, amelyek néhány év nehéz viszonyai után föllendült gazdasági helyzetéről, jó üzletéről számolnak be ez idén.

Örvendezve írjuk ezt. S a megindult gazdasági lendülésnek, mely nem helyi, ha-

nem országos jelenség, további folytatását kívánjuk. A további folytatás pedig alligta marad el. Nemcsak a kereskedelmi élet folyamatos életköltsége ad a reményre alapot, hanem az a valóban új és örömdetes jelenség, hogy a földművelési üzem a többi termelés jelzavarában egyre több tőkét, lehetőleg olcsó tőkét keres s a nemzeti termelésnek ez a fejlődése hitelintézeteinket új munkaterületek birtva.

Ma már a többtermelés jelensége nem miniszter programja. Az érdektel gazdaságtól komoly gondjai közé sorozza. A gazdasági investíciók tőkét igénylő korszaka következik; értsék meg hitelintézeteink, hogy ebben az új korban rájuk nagy hivatás vár, a vasra és személyi hitelre kiterjesztés a tökeszegény gazdaságtól, erre a legjobban, legpontosabban fizető adóra, hogy a többi termelés jelzavarából valóra váltsa, hogy idővel az adósi takarékpénztári belevővet fejlessze.

A katonai örömei.

Gonosznyelvű és gonoszszájú ember lehet az, aki állítja, hogy nem mulatságos élet a katonai élet. Akinek fia van, imádkozzék istenhez, hogy váljék be katonának, mert ennek az életnek mulatságos voltán kívül az az előnye is van, hogy a férfiaságot kifej-

TÁRCSA.

Hitetlenek.

Az Istenháza mindig állni fog,
Mig lesz az ember előtt egy litok,
Amelynek egyéb megfejtése nincsen,
Csak Ő, az Isten!

A költészet, a dal örökre él,
Mig az ember, hisz, szeret és remél,
Mig lesz a szívben bánat, mely megnyíul,
Ha dallá csendül!

— Hítünk, dalunk, eszményünk csillaga:
Világlitok, sok sivar éjszaka.
Bolond mind, aki ezek ellen fordul,
E földi sorbul!

Szabolcska Mihály.

Mimóza.

Lehúnyja szirmát a Mimóza
S magába fojtja illatát.
Kelyhében ezer hang zenéje,
Körülte süket némaság.

Mimóza szomorú virágom,
Beh számom árva sorsodat,

Hogy annyi szépből, illat-árból
A kelyhed másnak mit sem ad.

Mit ér a szépség, mit a jószág,
Ha más nem érzi, csak magunk? —
Hidd meg, Mimóza, egyebünk sincs,
Csak amit másnak adhatunk.

Csorgó Hugó.

Jön a víz.

Korhadi, vén szomorúfűz törzsnél ott az aggastyán.

Várt valakit, vagy rejtve gondolt valamire, mert sovány, hecselt, pergamen arccán ideges remegés futott végig a gyakran egész testében összerándult. Nem messze tőle a Duna hőmpölygette zúgva kavargó, sárga hullámaikkal. A folyó medre kiszélesedett. A parti kavicsok földtől tájtékos habok verődtek össze, dobálva, harapdálva egymást majd szerető gyöngéd-ággal egymásba omolva. A szél egyre haragúbb riadással pallogtatta szilajul suhogtatott korbácsát. A hullámok felrohantak, mint domboldalra a riadózó gyermekszereg, majd ismét lefutottak, mély völgyeket hasítva a folyam ágyában.

A víz szemlélőmást nőit, habos taraja duzzadt, szélesedett s majd mint egy óriás

kigyó nyújtózott ki, majd mint egy bernyó húzódtott össze. A lankás parti kiálló kavicsait, heiszapolt sziklaköveit egymásután nyelte el a növekvő áradat.

Az aggastyán szemé mozdulatlanul tapadt rá, pupillája kitágult s olyan tűz villant föl benne, mint az esőtől vert pásztortűz.

Izonyú kin és keserű vád böngött a hangjában. A Duna felé szaladt, de hirtelen megállt és riadtan hátrált. Lábai remegtek, mint a meghajtott paripádé. Arcán vörös kizsoltok ütöttek ki, amiknek a szegélye sárga volt és szemében a düh és féltelen birtoklók egymással.

Néhány pillanatig mozdulatlanul állt, majd nyert, ill. a vörhességgel fordult meg és Lachara felé rohant. Lábai meg-megroggytak. A melege hecsippedt, a vállai előre bukkant, de ilhelve, futva feldobolva rohant tovább. Mikor az első hazához ért megfogódzott egy akácia törzsnél és levegő után kapkodva haragja:

— Jön a víz!

Izonyos és rettegés nyűszörgőn ebben a feldobott kiáltásban.

Az emberek szánakozó részvétellel mondák:

— Igazán jön, András bácsi?

leszti, az önértéket megnövekszi és ellentállóbba teszi úgy hogy az élet viszontagságaival sokkal jobban tud megvívaskodni, mint olyan, akinek sohasem volt szerencséje katonaságnál szolgálni.

A sok mulatságos és szórakoztató dolog közt, mely fiainkra a katonaságnál vár, nem utolsó helyen kell említeni a kaszárnya udvaron, folyosókon és gyakorló-tereken kifejlődő örömeiket. Tetézett már ballani valamit arról, amit „Laufschritt”-nak (futó lépésnek neveznek) katonai műnyelven. Elhangzik a vezényszó a legények, valahányan vannak, elkezdének szaladni. És szaladnak mind addig, amíg a nyelvüket kilógatják és a halál os verejték kiveri testüket. Ha közben meggynek fölfelé visz az út, a fölebbvalók annál jobbnak tartják. De legsikeresebb az ilyen gyakorlat, ha egy-két-tíz ember szerencsésen fel is fordul. Hadd pusztoljon a lérgese. Nos aki ezt nem tartja elég mulatságosnak, azt valóban nehezen lehet kielégíteni.

Azonban ezt is kielégíthetik katonáék. Mulatságos dolgok produkálásában nagyok ott az emberek. Hogy tovább ne menjünk, ott van például a puskatus, amellyel oda szoktak sugni egyet-mást a közlegénynek, ha tákerül a sor. A közlegény azonkívül abban a gyakori szerencsében is részesül, hogy idegen tenyér jut érintkezésbe az arcával. Ez sem utolsónak mondható mulatságos dolog.

Az ugynevett „Marschübung” ok (menetelések) akkor legkedvesebbek, ha forszírozottak. Ennyi és ennyi idő alatt kell, hogy itt, meg itt legyen a legénység. Török-szakad: ennek meg kell történnie, mintha az ország jövődjének és üdvének sorsa ettől függne. És ilyenkor nincsenek tekintettel némely bélyi körülményre, például arra, hogy kánikusa van. A bükki harálmarsc például kitörőhetetlenül éi a népek emlékezetében. Ott bizonyos számú katona (a számadatok e pillanathan nem állnak rendelkezésünkre), részint megölt, részint megörlött a forszírozott menetelés alatt. Ez csak mulatságos dolog volt vagy mi! Alkalmas arra, hogy a katonaelet

csáboznak töltesse föl.

No de a tél is — különösen a szigorú és csikorgó tél — szolgál különböző örömmel a katonának. Néha, igaz, hogy ritkán, egy-egy éhes orda tép szét valamely őrszemel; máskor az őrszem ott fagy meg szolgálat közben. Szóval: tél, nyár egyformán tele van mulatsággal és szórakoztató alkalmakkal. Ha utánna járának és kutalnának kimutathatók, hogy tavasznak és őssznek is vannak speciális örömei, amelyek a közlegénynek kedvesek.

Hancs ezt mindig azzal indokolja meg a hadvezetőség hogy a szolgálat nem gyerekjáték. A szolgálat érdeke mindenek fölött való és gyöngébb, vagy kevésbé ellentálló szervezetekre nem lehet tekintettel a vezetőség. Ez a veleje annak, amit mondanak. Punctum. Nincs főbőreési fórum s így változtatni a dolgon nem lehet.

Most azonban az istentiszteletet is bevonták a mulatságos dolgok közé. Lembergben a közel múltban az ortodox Vízkereszt-ünnepre kirendeltek egy csapat gyalogost. A piactéren oly helyen álltak sorfaiat a katonák, ahol a hideg téli szél szabadon járt. Nem kevesebb, mint százhuszonöt katonának, keze-füle-orra lefagyott és örökké nyomorékká lett. Ne mondja ezentul senki, hogy az istentiszteletek mindig katasztrófák nélkül mennek el a katonaságnál. És így még egy adatek van arra, milyen gyönyörű és csábító a katonaelet s megyire raszolgált a hadserreg arra, hogy még inkább áldozunk érte.

„Egyetértés” 1. 25. (6.)

Heti posta

Allok a Keleti pályaudvar előtt. Elgondolkozva. Nézem a zugó embertáborát; árad mint a folyamok tájasszal, mikor a hegyipalak beléjük önti a hóolvadási, morajlik, háborog, mint a tenger dagálykor meg viharokor.

Egy őszbe csavart embert pillantok meg, tétován mozog, gondolom, keres valamit.

— Jön, jön, a tulajdon két szememmel tártam, mensétek meg gyermekeiteket.

Aztan eleresztette a akacia törzsét és tovább rohant.

Igy mondták el az ő történetét.

— A neve Balogh András, — 1877. február 26-ika szomorú emlékű napja Lacházának. Reggel megindult a jégzajlás a Dunán. Délután két órakor megtorlódot a jég a es-tére már hatalmas jégtáblákkal sodort felénk az ár. A nép fátyákat gyújtott, a férfiak csónakokba ültek és fátyákkal tördelték a jeget. Majd a gátakat erősítették meg. De az áradat percről-percre nőtt, a gátakat összezúzta és elsodorta. Egész éjjel kongott a vészharang és pörgött a dob. A nép sirva, jajveszékelve menekült e magasabban fekvő helyekre. Az ár féktelen erővel tört-városunkra. Hatalmas hegyi zuhatagok dörgésével rohant keresztül az utrákon. Három oldalról nyomult a városba. A temető felől városrészben, ahol a szegényebb nép lakik, olmagasan barsogtak a hullámok. A város északi oldalán magányosan állott egy kis ház. Egy beteges özvegy ember lakott benne két kis árvájával. Senki sem tudta, hová lettek; a mentők nem mertek odáig halolni a dereglyékkel. Hajnalban észrevettük, — mondja

az elbeszélő, — hogy a ház meginog és duledezni kezd. A házat minden oldalról széles jégtáblák tördelték, ostromolták. Néha akkorát recscent, mintha rájuk omlott volna. A falak már erősen ingadoztak. Tudtuk hogy a vískó hármely pillanathan összedőlhet. A nők kezüket tördelve zokogták:

— Jaj, a két kis árva!

— De egyszerre csak a tömeg komor arcán álcilant a remény szivárványa. A beteg Balogh András jóhátán jelent meg a bedőlő kapu helyén Sárga volt, mintha sava-talról kelt volna föl. Két kis gyermekét ölébe szorítva, egyetlen lovára bizta a maga és kicsinyei életét. A sovány gebe fölshozta a fejét és prüszögve, fujva uszott az árral. A szegény ló feje néha fáradtan bukott le. Balogh András ilyenkor lábaival megszorította, biztatón szólt hozzá és a sovány állat megint tovább uszott. Lábat véresre hasogatták az éles szegélyű jégtáblák. Egyszer már el is merült a feje. A gazda a sörényéhez kapott, de ekkor a fiacskája kiesett az öléből. Az aszonyok dermesztő sikoltáshán törték ki. Bennünk, férfiakban is megdermedt a vér.

— És mi történt a fiacskával?

— Egy jégtáblára bukott. Ez volt a sze-

Végre, mikor már hosszasan kinézte magát, odajön s megszólít:

— Hol van a bejárás a Keletibe? — Hosszú útra készülhet, mert jól fel van csomagolva.

Ajánlkozom, hogy bekisárem. Előbb gyanus szemekkel méreget végik, mint aki nem hisz senkinek, aztán úgy látszik látja, hogy nem vagyok veszedelmes, hát hozzám szegődik.

Amíg beérünk, elmondja csendesesen, tört, amolyan lótos magyarsággal, hogy bizony százötven földijével együtt Amerikába megy.

A pályaudvaron közéjük megyek. Szomorú, sápadt alakok, mindegyike meglát-szik az élet nyomasztó gondja.

Az egyik aztán, aki úgy látszik a legértelmesebb közöttük elmondja, hogy ide-benn nálunk már nem lehet megélni.

Turóc-ból valók, a Tátra aljából. A múlt nyáron nem termelt semmijük, de szó-szerint semmijük, mert még a krumplit is készpénzért kellett venniük a szomszéd megyéből.

Nem termelt semmi, nem lehetett megélni. A földet aztán eladták, a pénz hamarosan elfogyott, hát most elmennek az új hazába élni — enni.

Százötven szomorú ember. —

Szemeikben ott csillog az ismeretlen meglámerése utáni vágyakozás, a jobb sors nyugtot adó reménye, a hosszú út miatti félelem, meg a kétely, hogy mi lesz ott túl-an a tengereken ...

A sarokban sírogál egy parasztleány, előbb azt hiszem, hogy a távozó szeretőjét siratja, de aztán rátekinlek ... a tuberkolózis-felöltöte pecsétjét ... nem engedték ki.

A vídám paraszti gyerekek játszanak. Ők még nem tudják, mi a haza? — mi az élet? — örülnek az utazásnak. —

Beszállás!

A százötven honfitársam felcitolódik. A mozdony lassú méltósággal útnak ered, füst-jével befűdi az egész vonatot ... leplet von a kivándorlók emlékére ... mi pedig száz-

rencséje. Apja lehajolt és ölébe kapta. És néhány örökkévalóságnak tetsző pillanat mulva észrevettük, hogy a ló már a földön gázol. Közeledett a temető széléhez, amely magasabban feküdt.

— Szóval megmenekültek!

— Uram, — folytatta az orvos, — nincs fogalma arról, milyen örömmujongás támadt erre. Mindenki elfeledte, hogy háza összedől, vagyona, jószága elpusztult. A tanító felöltötte a szoltárkönyvet és az egész gyülekezett szent áhitattal dicsérette az Urat.

— De hát akkor miért borult el a Balogh András lelke?

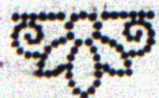
— A kiállott szörnyű izgalmaktól. Mikor dereglyével érte mentünk, sirva ölelte, csókolta két kis didergő gyermekét.

— Ne sirassa a házat András gazda, adjon hálát az Istennek, hogy megmenekült, próbáltam vigasztalni.

Balogh zavarosan nézett rám és meg-rázkódva hebegte.

— Jön a víz!

Farkas Emőd.

ötven munkással, háromszáz dolgozó kézzel kevesebben vagyunk. —

S így fogyunk apránként.

Ks.

H I R E K

Új kamarás. Öfelsége Dr. bocsári Mocsáry Sándort, a főleki kerületi országgyűlési képviselőjét, cs. és kir. kamarássá nevezte ki.

Kögyűlés. A szécsényi iparos és kereskedő ifjúság önképző köre VIII-ik. évi rendes közgyűlését a közbejött akadályok miatt folyó hó 4-én tartja a városház tanácstermében. Ezuttal is figyelmeztetnek a kör tagjai hogy a közgyűlésen szavazati joggal az alapszabályok értelmében az hír, aki 3 havi tagdíjjal hátralékban nincs.

A „Szécsényi Általános Ipartestület” folyó hó 2-án tartotta első évi rendes közgyűlését, az ipartestületi tagoknak eléggé élénknek mondható részvétele mellett, — a mennyiben a tagoknak mintegy fele része megjelent azon. Ezen közgyűlésen országgyűlési képviselőnk Dr. Scitovszky Bélát ipartestületi díszelnökké választván, a testület meghallgatta elnökének jelentését, mely szerint az ált. ipartestületnek eddig 138 tagja van, köztük 2 vidéki iparos és 1 helybeli kereskedő. Van ezen felül a testületnek két alapító tagja, névszerint: Kubuk Lajos, gőzmalom hárld és Weisz János vendéglős.

Megtudtuk továbbá, hogy a előjáróság a lefolyt csonka éven 8 gyűlést tartott, melyeken az ipartestületet s az iparosokat érdeklő fontosabb ügyek nyertek előlézést. Az előterjesztett zárószámadásokból kitűnt, hogy a testületnek az elmúlt évben 1344 K. 75 fill. bevétellel szemben 1039 K. 06 fill. kiadása és így 305 K. 69 fill. pénzmaradványa van. Az 1912. évi költség előirányzatot megállapítván, az előjáróság újraszámította, a mi dőn is előjárósági tagokká Böngyö Antal, Bunder Lajos, Oéczy Lajos, Glattstein Adolf Herczog Izidor, Horváth Antal, Kirberger I. (ács), Kovács István, Meleg Menyhért, Müller Simon, Paczek János, Pokorny Istvan, Stern Dezső és Vasok Ferenc választottak meg egyhangú felhatalással. Ugyancsak egyhangulag választottak meg számvizsgálókat; Ilencsik József, Kovács Mihály és Mester Pál. — Midőn a közgyűlés a vezetésnek a vezetésért köszönetet szavazott, a közgyűléssel véget ért.

Óvakodjunk orosz kevert és orosz csiraképtelen répamagvak forgalomba hozatalától és vásárlásától. Meghizható répamagvakban ez idén nagy hiány állott be és ezért igen sok orosz eredetű répamag kerül eladásra, Bisenzi, sőt Quedlinburgi cégektől is. A gazdasági egyesület állást foglalt ez ellen és a gazdákat nagy károk ellen megóvándó nemkülönben az állattartás és állattenyésztés érdekében kijelentette, hogy ama magkereskedők és viszont elárúsítók, kik répamagot akár a faj, akár a származás hamis megnevezése alatt adnak el, csalást és hűntetendő cselekményt követnek el. Egyszersmind felkérte a gazdasági egyesület a többi testvéregyesületet is, hogy eme határozatához csatlakozzanak és a gazdaközönséget a legbátrabb módon óvják attól, hogy kétes eredetű, avagy csiraképtelen és vegyes orosz répa-magvakat vegyenek.

Baleset. Dian János, romhányi lakos vadászfegyvere folyó hó 23-án véletlenül elcsúszott és Koczka János 14 éves hajót hátán megsérte. A súlyosan sérült fiút a bgyar-mait Mária Valéria kórházba szállították.

Tánctulajtságotok. A „Szécsényi Iparos- és Kereskedő Ifjúság Önképző Köre” I. hó 11-én (vasárnap) a „Hungária” szálló nagytermében zárkóró táncmulatsággal egybekötött „Kedélyes estély”-t tart, amelynek műsora a lehető legváltozatosabb kabareli számokból állított össze. — A meghívók a napokban lesznek expedálva.

A „Nógródszakai Oasztkör” folyó hó 3-án, — saját könyvtára javára — a nagyvendéglő helyiségében műkedvelői előadással egybekötött zárkóró táncmulatságot rendez, a mulatság kezdete este fél 9 órakor. Helyárak: I—II. sor 1 K. 60 f., a többi sor 1 K., Állóhely 60 fill — Felülfizetések köszönettel fogadtatnak. A mulatság műsora: I. „Szórakozott kisasszony”. Monológ. Gabányitól. Előadja: Boldizsár Irénke k. a. 2. „Valami hibája van”. Vígjáték I felvonásban Irta: Gondinet, Fordította: Gabányi. Személyek: Dr. Lisan André, orvos Kolozsváry József úr, Cecil, neje Rosta Karolin k. a. Balancour, magánzó Kerekes László úr, Naucette, szobaleány Szakal Rózi k. a. Színhely Páris. 3. Klein Armand úr vendégfellepte.

Színészet Miként értesülünk a napokban érkezik városunkba Rácz Dezső 30 tagból álló színtársulatával s előadásait a „Hungária” szálló nagytermében az „Ártatlan Zsuzka” operette bemutatás előadással kezdi meg.

Adományok. A helybeli róm. kath. fiú iskola tanulóit közül több szegény tanuló kapott téli-ruhát azon alapítványok kamataiból vásárolva, melyeket úhész Racsák József és Molnár Katalin ezen célra hagyományoztak. A segélyezett tanulók a következők Erdélyi István és Uram Elek I. osztályu tanulók, Csonka Gábor és Varga Sándor III. osztályosak, Gyetvai Pál, Ilábelly János II. osztályheliek, Kuris Pál és Vilim Pál IV. o. tanulók és Czobor Ferencz V. oszt. tanuló.

Ez alkalommal említjük meg, hogy a r. kath. fiú-iskolába járó pusztai tanulók ingyen tejet kapnak ebédre az apáca-zárdában egy aranyos szivó úrnő rendelkezéséből. — Isten fizesse meg!

Józsa N. budapesti lakos a szécsényi róm. kath. templomnak egy művészies kivitelező oltárképet adományozott. A mellyért az egyház ezuton is hálás köszönetet mond.

CSARNOK

A házinyúl tenyésztésről.

Felolvasva: Niedermann Sándor 1912. január hó 28-án a kath. népkörben.

Edecs mindnyájan érezzük, hogy nehéz az élet, drága a kenyér. Ebből se jut mindenkinek elég, nem hogy hús is kerüljön a táliba. Az ujjunk sem egyforma. Természetünk se. Nem tud egyformán hánni a pénzzel. A nagyvárosokban a hús drágasága és a nyomoruság vitte rá az embereket, hogy a mitől ez előt hár ok nélkül undorodtak, egyre többben eszik a lóhúst. Még most olcsó ez a hús. Azért mert az egész országban igen sok vén paripa van, a melyeket eddig csak a bőre árán adtak el. Hanem mi

lesz akkor, ha a rossz húsban levő — bár egészséges, — kiérdemült lovak ellogynak. A jókat fogják vágni, ezeket 10—20 kor-ért nem lehet megvenni, drága lesz a ló, drága lesz a húsa. Körül kell tehát nézni hogy nem találunk más állatot, melynek húsa jó és egészséges. Fíz a házinyúl. Ennek húsa izletesebb, nem oly émelegős tehát nem kell tul fűszerezni, sok ember bizony undorodik ma is a lóhústól, amit a házinyúl evésekor nem fog érezni, aztán egy fillérrel sem kerül többbe a tenyésztése, mint a drága lómeszárzék fenntartása, hanem kevesebb, safré igen jó pénzért eladható, bőré is gammaokra válthatjuk, sőt meleg kabát, sapka, keztyű, nyakvédő stb. készíthető. Szóval minden porcikáját fel lehet használni.

Egy gazda írja: — „A házinyúlat feltette szaporák, gyorsan fejlődnek, eltarításuk alig okoz költségét, ennél fogva olcsó és különösen a szegény népek oly hiányzó hús-láplálékol nyujtanak, s tenyésztésük már nehezebb munkára nem képes emberek által is érhető”.

Megismerttem a házinyúlat tanulták meg a vele való bánást s pompás húst lehet egy pár garasért keríteni. A házinyúl a rácsaló emlősök rendjének nyúl lélek családójából való, igen hasznos emlős állat. A vadnyúlnál kisebb, feje s főlei szintén rövidenbek. A házinyúl ósének hundája szürke, de hasán, nyakán és lábának belső oldala fehér, farka felső fele fekete, első lele fehér. Eredeti hazája a tőlünk délre eső országok, de ma már majd egész Európában él. Tártsaságszerető, különösen dombos, homokos, hokros helyeken szeret tanyázni, ahol elágozó münákat váj s ezekben tucatszámra lakik. Enni este járnak ki, nappal bent tartózkodnak a lyukban. Ez a mostani házinyúlnak az ócsaládja, Öregi, tengeri, bosnyáknyúl néven ismerik. A párosodhatási ideje februárban és márciusban kezdődik, aztán októberig minden 5 hétben fiadzik, 5—12 fiat vel. Kölykei már hat hónapos korukban szaporíthatnak. Ebből látni, hogy rémségesen szapora állat. —

(Folytatása köv.)

Szerkesztő üzenet.

F. K. Ersekújvár. Tárcaját megkaptuk, legközelebb sorát ejtjük „Törelm rózsát terem” — mondja a közmondás. —

Sz. M. Miskolc. Köszönöm a vendéglátást, de fukarágát máskor ne észleltesse.

D. az A. Epost. Levelet a „fél évi”-vel várjuk — meglepetés nélkül. Esztleg j.-né másolni fogja.

F. Steffka Epost. Törelmét kérjük, jönni fog minél előbb — 4 hét múlva.

Anonymus. (Ks.) alatt Kardos István, (—a.) alatt pedig Fábrián Kálmán ír.

Szerkesztésért a kiadó felelős.

Hirdetések

jutányosan

közöltetnek

e lapban.

47—1912. sz.

Arverési hirdetés.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a bgyarmati kir. törvénytől 1911. évi 1821. sz. végzése következtében Dr. Schneller Pál losonci ügyvéd által képviselt Better Márk javára 180 K. a jár. erejéig 1911. évi július hó 1-én fogva tartott kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 614 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: butorok, 1 fegyver és 7 kaptaár mel nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíróság 1911-ik évi V. 116. sz. végzése folytán határlékos 163 kor. 10 fill. időkezelés és eddig összesen 9 kor. 30 fill. érben hírdőlag már megállapított költségek 1 K. 80 fill. árverés kiütési- és laphirdetési díj erejéig Nagyzellőben leendő megtartására 1912. évi február hó 10-ik napjának délelőtti 10° órája határidővel kiütetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hívattak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legelőbbet igénylőknek, szükség esetén becsáron alul is eladotnak.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le- és felül foglalták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1908. évi LXI. t.-cz. 20. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1912. évi jan. hó 23.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

Értesítés!

Van szerencsém a nagyérdemű közönség szives tudomására adni, hogy

szoba-fűtéshez kiválóan alkalmas magashőfoku

elsőrendű **pormentes** porosz darabos, kocka vagy dió-kösznet mm-ként 3 kor. 20 f.-ért,
la. légszeszgyári drb.-os koaxot 4 kor. 80 f.-ért,
la. „ dió „ 5 koronáért

Legalább is 15 mm. vételnél házhoz szállítva ajánlok.

A nagyérdemű közönség szives megrendeléseit kéri teljes tisztelettel

TEPPER ADOLF,

Előfizetések

fővárosi napi-lapokra

elfogadtatnak

Glattstein Adolf papirkereskedésében, — Szécsény.

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdája,

könyv- és papirkereskedése.

M. kir. dohány- és szivar áruda.

„Szécsényi Hírlap” kiadóhivatala.

Sz é c s é n y, (Nógrádmegye.)